

✧ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ ✧

11—

Πρώτη φορά τονέ διάβαζε τελειωμένο για να σκηματίση μίαν ολοκληρωτικιάν έντύπωση. Μά το μάτι σκόνταβε κι αναγκαζότανε να σταματάη σέ κάθε φράση. Οί ιδέες του φαίνόντανε ξένες σά να μὴν είχανε βγῆ από τὸ δικό του μυαλό, αὶ λέξεις τονέ πληγώνανε.

— Περίεργο, πῶς ἔγραψα ἐγὼ τέτοια πράματα ;

Ἄλθθαια. Οί ιδέες αὐτὲς ἀντιπροσωπεύανε τὸν παλιὸν Ἀλέξη, τὸν Ἀλέξη τοῦ χωριοῦ. Ὁ σημερινὸς Ἀλέξης εἶχε ἄλλες ιδέες. Τὸ λόγο τὸν εἶχε γράψει ὁ παλιὸς Ἀλέξης κι ὁ σημερινὸς ἀρνεϊότανε νὰ τὸν ἀναγνωρίση.

— Ἀδύνατο ἐγὼ νὰ πῶ τέτοια πράματα.

Σὰν τέλειωσε τὸ διάβασμα σγηλώθηκε κι ἄρχισε νὰ δηματίζη μέσα στὴν κἀμαρα ἀνήσυχος.

— Κι ὅμως ἔχω δώσει τὸ λόγο μου, μουρμούρισε Σκέφτηκε νὰ κἀνῆ ἕνα συμβιβασμὸ μὲ τὸν ἑαυτὸ του.

Νὰ παρουσιαστῆ στὸν κόσμον καὶ νὰ παγγεῖλῃ τὸ λόγο κι ἄς μὴν πιστεue στὰ λεγόμενά του. Ἐπὶ τέλους συμβιβάζεται κανεὶς μὲ τόσες καὶ τόσες ψευτιὲς στὴ ζωὴ του.

— Ὅχι, ὄχι. Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, εἶμαι ἀνίκανος νὰ τὸ κἀνω.

Τοῦ φαίνόντανε πῶς μόλις θάνοιγε τὸ στόμα του, κάποιος θὰ σηκώνοντανε ἀπὸ χάμω καὶ θὰ τοῦ φώναζε «Πάψε, μὴ λὲς ψέμματα. Ἐμεῖς τὸ ξέρουμε πῶς ἐσὺ δὲν τὰ πιστεύεις αὐτά». Τῆ φωνῆ αὐτὴ τὴν ἀκουγε νὰ βουίξῃ σταυτιὰ του τόσο καθαρὰ, τόσο ξάστερα... Καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ τινάξῃ στὰ μούτρα μιὰ δικαυρτορία, νὰ τονέ θγάλλῃ ψεύτη... Ἠἄπρεπε τότε νὰ σιωπᾶσῃ, νὰ μαζώξῃ τὰ χερσὸγραφέα του καὶ νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ βῆμα μουντζουρωμένος. Ἄμα δὲν εἶναι κανεὶς σὲ τάξῃ μὲ τὴ συνείδησή του δὲν πρέπει νὰ πιάνῃ στὸ στόμα του τὴν πατρίδα...

Περπατοῦσε καὶ κάποτε στεκότανε στὸ παράθυρο κ' ἔβλεπε τὸ φεγγάρι πού περνοῦσε ἀργὰ μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα σὰ νὰ θέλε νὰ ζητήσῃ κι ἀπὸ αὐτὸ κάποια συμβουλή. Μά κείνον δικαστικὸ, ἀδιάφορο προχωροῦσε πάντα στὸν ἀτέλειωτο δρόμο του δίχως νὰ δίνῃ καμιὰ προσοχή στὴν ἀγωνία του.

— Ὅχι, ὄχι. Πρέπει τώρα τοῦλάχιστο νὰ φερθῶ σὰν τίμιος ἄνθρωπος. Τὰ παιδιὰ θάχουνε τὸ δικαίωμα μιὰ μέρα νὰ μοῦ ζητήσουνε λόγο. Πρέπει νὰ τὰ λυπηθῶ. Καιρὸς νὰ νοιώσουνε κι αὐτὰ πῶς ὁ δάσκαλός τους εἶναι ἕνας δυστυχισμένος, μὰ τίμιος ἄνθρωπος, καὶ τότε θὰ νοιώσουνε ἕνα σέβας σὲ μένα...

Ἐἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφασή του... Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρει του μιὰ κολλίτοια χαρτί, κάθησε κι ἄρχισε νὰ γράφῃ δικαστικὰ, σφίγγοντας νευρικὰ τὴν πέννα, ἕνα γράμμα στὸ διευθυντὴ τοῦ σχολειοῦ.

«Σοῦ εἶχα δώσει τὴν ὑπόσχεση νὰ μιλήσω στὴ γιορτὴ τοῦ σχολειοῦ σου. Λυπᾶμαι πού ἔτα σοῦδινα τὴ μεγάλη αὐτὴν ὑπόσχεση, δὲ σουβουλευτήκα πρωτύτερα τὸν ἑαυτὸ μου. Μοῦ ζητήσατε νὰ τραγουδήσω τὴν πατρίδα. Λοιπὸμοῦ ζητήσατε ἕνα πρᾶμα ἀδύνατο. Ἡ καρδιά μου εἶναι κρύα. Κάτι πέθανε μέσα της κι ἀδύνατο πιά νὰ ναναστηθῆ. Μποροῦσα νὰ σὰς γελάσω, νὰ ὑποκριθῶ, μὰ δὲ θὰ τὸ κἀνω. Προτίμησα νὰ σὰς ξεμυστηρευτῶ τὸ μυστικὸ μου σὰ νὰ εἴσατε πατέρα μου κ' ἔλιπίζω πὸς θὰ ἐχτιμήσατε τοῦλάχιστο τὴν εἰλικρινεία μου... Ἄλλοιμονο! Ἐἶτανε μιὰ παρεξήγηση μὲ τὸν ἑαυτὸ μου».

Ἐπόγραψε ἔκλεισε τὸ γράμμα μέσα σ' ἕνα φάκελλο. Ἀῦριο πρωὶ πρωὶ θὰ τὸν ἔστειλε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο στὸ διευθυντὴ, κείνος θὰ φρόντιζε νὰ βρῆ ἄλλο ρήτορα γιὰ τὴ γιορτὴ κ' ἔτσι τέλειωνε ἡ ὑπόθεση.

— Ἔτσι. Τώρα εἶμαι φχαριστημένος, μουρμούρισε βλεπόντας ἀπάνω στὸ τραπέζι τὸ φάκελλο.

Αὐτὸ τὸ ξεμυστήρημα τοῦφερε ἕνα ξαλάφρωμα στὴν ψυχὴ καὶ τώρα ἐνοιῶθε τὸν ἑαυτὸ του πιδ ἦσυχον.... Σκυμμένος πάνω στὸ τραπέζι ἀποκοιμήθηκε. Τὸ σπαρματσέτο χώνευε ἀργὰ ἀργὰ σὲ μιὰ βουβή, καυτερὴ θλίψη. Ἡ μικρὴ φλόγα, κόκκινη, φώτιζε τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλέξη σ' ἕνα κᾶκι: γε δίπλα σ' ἕνα νεκρὸ.... Φώτισε.

— Παλιὰ μολύβια, παλιητσιγγους, παλιὲς ιδέες παιδὸς ἔχει γιὰ πούλημακαα...

Πετάχτηκε ἀπάνω τρομαγμένος. Κοίταξε γύρο του. Τὸ κερί λυωμένο, σῆστῶ. Ὁ ἥλιος ἐμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο χροῦμένος, ἠριαδευτής.

— Παλιὰ μολύβια, παλιητσιγγους, παλιὲς ιδέες παιδὸς ἔχει γιὰ πούλημα, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸ δρόμο μονότονη, ἀναγελάστρα, στριγγιά....

Ἄνατριχίασε.....

12.

Κλειδωσε τὴν πόρτα τῆς κἀμαρᾶς του, ἔχωσε τὸ κλειδί στὴν τσέπη του κι ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα ἀργὰ. Ἡ κυρὰ Κατίνα, ἡ σπιτανικοκυρὰ του, πού κείνη τὴ στιγμὴ καθότανε στὸ χαγιάτι, προσπαθώντας νὰ κολλήσῃ ἕνα μπάλωμα στὸ πουκάμισο τοῦ ἄντρα της, τοῦρριζε μιὰ λοξὴ ματιὰ καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μπροστά της δίχως νὰ σηκώσῃ τα μάτια της σὰ νὰ θέλε νὰποφύγῃ τὸ χαιρετισμὸ του.

— Νὰ τὸς ὁ ἄθεος! ψιθύρισε ἐγκαλουθώντας νὰ ράβῃ.

— Ἄθεος; ἔναεῖπε ἡ κυρὰ Ξανθὴ, ἡ γειτόνισσά της, ποῦχε ρθεῖ νὰ της κρατήσῃ συντροφιά καὶ νὰ τὰ ποῦνε κ' ἕνα χεράκι.

— Μπᾶ! Δὲν τὸ ξέρεις; Ἄθεος βέβαια!

(Ἀκολουθεῖ)